

[Den fg. handelsminister.]

ninger landet over. Det har hidtil været tilsynets indtryk, at prisberegningen i slagterbranchen har været rimelig, hvilket også bekræftes af, at branchen ifølge foreliggende regnskabsoplysninger kun har haft en moderat indtægtsudvikling. Ved bedømmelsen af prisforholdene i den aktuelle situation må det efter tilsynets erfaringer tages i betragtning, at ændringer af engrospriserne først efter nogen tids forløb slår igennem i detailpriserne, idet modningen af oksekød forudsætter en vis lagring. Desuden må der tages hensyn til, at efterspørgslen efter de forskellige udskæringer varierer efter årstiden (stegekød — suppekød). Tilsynet har tilladt sæsonmæssige variationer af priserne for udskæringerne, forudsat at den gennemsnitlige salgspris for alle udskæringer under ét er i overensstemmelse med kalkulationsreglerne. Endelig kan lovlig indregning i priserne af løn- og andre omkostningsstigninger i omsætningsleddene betyde, at et fald i indkøbspriserne ikke får fuld effekt i form af et tilsvarende fald i forbrugerpriserne.

Disse forhold kan have spillet ind, men den skærpede kontrol med prisdannelsen og dennes lovlighed, som udviklingen i de seneste uger synes at opfordre til, er som nævnt allerede iværksat.

Af *Inge Fischer Møller* til arbejdsministeren (4. juli 1973):

„Kan ministeren angive, fra hvilken dato den af arbejdstilsynet fastsatte grænse for tilladelig støj på arbejdspladserne (for tiden 90 decibel) vil blive sænket, samt hvor langt den vil blive sænket?“

(Spm. nr. 284).

Begrundelse.

Den 8. november 1972 opfordrede jeg arbejdsministeren til at nedsætte den nævnte grænse fra 90 til 70 decibel. Jeg henviste dengang til, at en sådan nedsættelse vil sikre, at ingen arbejder får sin hørelse ødelagt på grund af arbejdsforholdene. Ministeren

erklærede sig dengang enig i, at en sænkning af støjgrænsen måtte anses for påkrævet, og at han derfor var indstillet på at tage spørgsmålet om nedsættelse op over for arbejdstilsynet.

Efter de foreliggende oplysninger har en sådan nedsættelse imidlertid endnu ikke fundet sted. Dag for dag får danske arbejdere deres hørelse ødelagt på arbejdspladserne. Hvad nytter det, at vi har fået en moderne lovgivning om det ydre miljø, hvis denne linje ikke følges op inden for virksomhedernes mure på arbejdspladserne?

1) Sammenhængen mellem støj på arbejdspladsen og høreskade hos arbejderne har været kendt længe. Jeg kan bl. a. her henvise til forureningsrådets rapport nr. 2 fra 1971, hvor der gives en oversigt over den viden om støjskader, der på dette tidspunkt internationalt var kendt. Allerede i 1962 havde man undersøgelser, som nøje klarlagde sammenhængen mellem industristøj og høreskader.

2) Det ligger sådan, at man nu simpelt hen kan slå op i en tabel og aflæse, hvor mange procent af arbejderne der efter en vis årække i et arbejde i en støj af en vis styrke vil blive høreskadet.

3) Derfor er der ingen saglig grund til at afvente yderligere undersøgelser på området, før man tager stilling til, hvor grænsen for tilladelig støj skal ligge.

Arbejdsminister *Erling Dinesens* svar (8. august 1973):

Den omtalte grænse for tilladeligt støjniveau på 90 dB (A) er fastsat i arbejdstilsynets publikation „Støj på arbejdspladsen“, der blev udsendt i august 1972. Direktoratet for arbejdstilsynet har oplyst, at denne grænse blev valgt, fordi man havde erfaret, at der fordelt på et stort antal arbejdspladser er beskæftiget mange arbejdere i et støjniveau over denne grænse.

Arbejdstilsynet har fundet det magtpåliggende i første række at hjælpe disse arbejdere, der er udsat for den største risiko for tidlig høreskade.